

Viață, n-ai cumva un adăpost?

Adriana Pavel

De-atâta timp mă-ndemni grăbită
Viață, n-ai cumva un adăpost?
Dă-mi răgaz să fiu iubită
Fără termen, fără cost.

De-atâta vreme pribegesc în lume
Și hartă n-am, ci doar nevoi,
Și te întreb, că nu mai pot reține
Când, inimă, mi-ai declarat război?

De-atâta dor sunt vinovată,
Și port păcatul de-a fi eu,
Îmi vine fix, ca o cravată
Și-l știe numai Dumnezeu.